

Zeitgeist PXS

Od 1. 7. do 8. 9. 2021 v galerii Artwall na nábřeží kpt. Jaroše a Edvarda Beneše v Praze
Kurátorka: Darina Alster

„Tančíš v mé hrudi, kde Tě nikdo nevidí, ale já Tě někdy zahlédnu a ten pohled se stává mým uměním.“
(Džallaledín Balchí Rúmí)

Slunce pálí, klimatická změna postupuje. Podchody a pasáže ve městě jsou vyplněny prázdnotou. Vítr vane jejich útroby a roznáší všude listy s kousky papíru, poznámkami, útržky hesel. Všechny vzkazy promlouvají. There are no mistakes!
Vědomí lidí se rozšiřuje, ať si to uvědomují, či nikoliv. Gaia se nám snaží něco sdělit.

Výstava má podobu otázek, které zachycují ducha doby a fungují jako odkazy. Otázky obsahují přímou volbu buď, anebo: Accept or Respect? Chaotic or Erotic. Famine or Fatigue? Angels or Aliens? Grave or Grail.

Nápisy jsou zároveň kůží, určitým zranitelným rozhraním, branou do jiného světa. Výstava je proto zahájena aktem jejího symbolického „zranění“ prostřednictvím zásahů v barvách duhy. Tím se zároveň otevírá a vyzývá k dialogu nad tématy (nejen) LGBT+ identity.

Jednotlivá slova jsou kulturní kódy pro současnost a jako takové jsou interaktivní. Otázky PXS si nelze nebrat osobně. Výstava vypovídá o stavu světa, o úzkosti dnešní mladé generace, které zanecháváme svět v přerodu a ne zrovna v nejlepším stavu. V této nejistotě se ptáme po vlastní identitě, po smyslu existence a způsobu jeho dosažení, po možnosti vztahů s Jinými. Klíčovým slovem, které vyjadřuje nejisté bytí ve světě, je „queerness“. Zahrnuje v sobě představu o společenské diverzitě, o udržitelnosti, o toleranci. V nepřehledných chaoticky strukturovaných láskyplných celcích jsme odolní jako biosféra. Fluidní gender je o neustálém sebeobnovování, o citlivosti otázky: „Kolik tě dnes máš?“ „Jak tě dnes mohu oslovit?“ Je přímou reakcí na tuto dobu, flexibilitou duše ve světě, z něhož není úniku. A přece právě proto jsme nyní blíže sami sobě.

Systém pozdního kapitalismu nepočítá s naší lidskostí, s vertikálním rozměrem našeho lidství. Lidská duše ani láska nezná hranic. Když bude více tolerance mezi lidmi, nebudeme tak snadno manipulovatelní. Obranou proti paralyzující lhostejnosti je radost, sebeuvědomění, vnitřní ekologie těla. Naše těla lze chápat jako dokonalé samostatné ekosystémy napojené na globální ekosystém. Nemůže nám už být déle jedno, co se děje s menšinami, se spodními vodami, se zvířaty ve velkochovech, co se děje u sprchlíky a jejich dětmi. Jednou z nejmocnějších zbraní dnešní doby je soucit.

Uvnitř městského ruchu je naprosté ticho. V tom tichu spočívá Já jsem! Tajemství lidské existence.
„Ticho je jazyk boží, vše ostatní je ubohým překladem.“ (Džallaledín Balchí Rúmí)

Spiritualita má dnes politický rozměr. Radost je vnitřní vzpoura proti obecně přizívanému pěstovanému depresi. Komerční podoba nevládnutých emocí se stala nástrojem moci. Poslední roky například díky kampani #MeToo vyplouvají na povrch kauzy o znásilnění, o zneužívání, o manipulaci nejen ve vysokých společenských kruzích. Tyto případy jsou pojmenovány, aby bylo násilí zastaveno. Abychom mohli* nastolit rovnější společnost.

Krásnější svět je možný a každé srdce to cítí. Apokalypsa znamená vyjevování. Nastává konec světa tak, jak ho známe. Pandemie mnohdy vzala život našim blízkým. Vyrovnáváme se smrtí, s křehkostí a pomíjivostí lidské existence. Čelíme politickým a společenským otřesům. Naše existence se otřásá v základech, každý/á z nás se chvěje. Tuto skutečnost lze chápat také jako zvyšující se intenzitu zemské vibrace.

V kolektivním vědomí je přítomna konečnost či dočasnost určitých forem věcí, projektů, vztahů a společenských uspořádání, které člověk vybudoval. Vědomí konečnosti však zároveň vnukává touhu po nesmrtelnosti, nezapomenutelnosti. Vzniká potřeba věci i v jejich rozpadu zkoumat, pozorovat, zvědomovat, nechat proměňovat... nechat sebe proměňovat... Život, životnost nebo živost vítězí, ale jednotlivé formy se mění. Nebát se toho a nechat se životem překvapovat je umění mystiky.

Tantrické učení říká, dotkni se svého nepřítele. Výstava je proto zahájena aktem jejího symbolického poničení. Traumatický otisk je znamením doby. Tantrický způsob práce s tímto otiskem je přijmout ho jako svoji součást. Tantričtí mistři meditují zásadně na pohřebištích.

Dnešní život je o nedokonalosti, o špíně, o bídě. Vezmi ji do hry, tanči a směj se s ní. I ona jsi ty.

Ashes to ashes. Body to body. Data to data.

O autorovi:

PXS aka Peter Susan Šagát je fluidní bytost, teoretik nových médií, medium, umělec a můj hluboký přítel. Jeho výzkum teoretika současné módy sahá od raně křesťanské spirituality po dělohu vytištěnou na 3D tiskárně. Věnuje se hlavně přednášením na vysokých uměleckých školách a malbě. Při přednáškách používá raveový rytmus a jednotlivé obrazy střídá v rytmu tepu srdce, pracuje s metainformacemi, které postupně odhaluje ve vrstvách odkazů a významů. Jeho práci můžete sledovat na: patreon.com/pxssagat.

Výstava probíhá ve spolupráci s Festivalem Prague Pride.

Projekt probíhá s finanční podporou Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a Městské části Praha 7.

Spolufinancováno z programu Evropské unie Erasmus+

Mediálními partnery projektu jsou Artmap, Radio 1, GoOut, JlbJlt.